

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20956/2023
23.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Тихомир Огњановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр 282/2022 од 12.12.2022. године, на седници одржаној 23.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр 282/2022 од 12.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр 282/2022 од 12.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници Прр 303/21 од 28.07.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу 800 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, док је одбијен део захтева за износ виши од досуђеног а до траженог од 1.800 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је за износ виши од досуђеног а до траженог од 39.300,00 динара, одбијен.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гжрр 282/2022 од 12.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и означена првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу става првог и другог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у обавезујућем делу става првог изреке, тако што је тужена обавезана да исплати тужиоцу 300 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је захтев одбијен преко тог износа до износа од 800 евра у динарској

противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у обавезујућем делу става другог изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу до досуђених 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженој 18.000,00 динара на име трошкова жалбеног поступка. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), изузетно правно средство које се због погрешне примене материјалног права може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд у смислу члана 404. став 2. ЗПП и 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

У конкретном спору, правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку ХК „Вискоза“ а.д. „Целулоза“ д.о.о. из Лознице, који се води под бројем Ст 48/2010 пред Привредним судом у Ваљеву, а чије је постојање утврђено правноснажним решењем истог суда Р4 Ст 1120/20 од 06.07.2021. године. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

У ревизији тужиоца указује се да је донетом пресудом досуђен нижи износ новчаног обештећења од износа досуђених другим пресудама нижестепених судова у, према ставу ревидента, идентичним правним ситуацијама. Како се висина новчаног обештећења одређује у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја на оцену трајања суђења у разумном року, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП..

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.12.2021. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 1.800 евра у динарској противвредности на дан исплате.

Законом о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15; 92/23), одредбама члана 27. прописано је да се независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1) и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбама ЗПП је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 468. став 1) и да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена (члан 479. став 6).

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлуком из става другог изреке ревизију одбацио као недозвољену, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**